

ΠΙΣΤΕΥΕ - ΥΠΑΚΟΥΕ - ΠΟΛΕΜΑ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ

Παγκόσμιο μεταπολεμικό κατεστημένο.

Μετά την στρατιωτική νίκη των συνασπισμένων δυνάμεων του Αμερικάνικου Καπιταλισμού και του Σοβιετικού Μπολσεβικισμού ενάντια στις Δυνάμεις του 'Αξονα' πάνω στα υλικά, ηθικά και πνευματικά ερείπια της Ευρώπης που βρέθηκε σχισμένη στα δύο από το φαρμακερό πνεύμα της Γιάλτας οικοδομήθηκε το διεθνές μεταπολεμικό κατεστημένο των 2 «υπερδυνάμεων». Ένα παγκόσμιο πολυπρόσωπο σύστημα δυνάστευσης κάθε ελεύθερης έκφρασης των λαών και των εθνών, ντυμένο τον απατηλό μανδύα της δήθεν δημοκρατίας. Ένα σύστημα που παρ' όλα τα χίλια πρόσωπα του και τις αναρίθμητες βδελυρές αυτό και αλληλοτροφοδοτούμενες εκδηλώσεις του δεν παύει να είναι στην ουσία ένα δикέφαλο ερπετό με ένα στομάχι. Το δикέφαλο φίδι του Διεθνούς Εβραϊσμού με το παμφάγο σιωνιστικό στομάχι του και τα φονικά κεφάλια των υπερδυνάμεων για να καταστέλλει κάθε αντίσταση.

Μέσα στον σημερινό κόσμο που ζει και στενάζει κάτω από την απάνθρωπη εξουσία του οι γνήσιες εθνικές και λαϊκές δυνάμεις που συνεχίζουν τον αγώνα της Ευρωπαϊκής αφύπνισης και της οικουμενικής ελευθερίας, διωγμένες, περιθωριοποιημένες, συγκαλυμμένες μα ακατάβλητες με λίγους πιστούς· έχουν αυτές οι ύστατες δυνάμεις του πολιτισμού αναλάβει ένα τιτάνιο έργο. Ή θα νικήσουν την ώρα της ρήξης που εξυφάνειται όλο και ταχύτερα, και με την νίκη τους θα ζήσει ο Άνθρωπος και θα συνεχιστεί ο Πολιτισμός, ή θα αφανιστούν μαζί με την στερνή Ανθρώπινη Ελπίδα για Ζωή, Δημιουργία, Ευτυχία. Δεν υπάρχει περιθώριο συμβιβασμού, δεν υφίσταται πιθανότητα ειρήνευσης, είναι αδύνατη η οπισθοδρόμηση. ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΗΤΤΕΣ Η ΝΙΚΕΣ. ΜΟΝΟ ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Η ελληνική προπολεμική, διαπολεμική και μεταπολεμική πορεία.

Στην πατρίδα μας, στην διάρκεια της μεσοπολεμικής περιόδου που υπήρξε η κατ' εξοχήν παραγωγική και διαμορφωτική για το Ευρωπαϊκό Εθνικο-Λαϊκό κίνημα δεν αναπτύχθηκε κανένα ισχυρό, μαζικό, ή έντονης κοινωνικής προβολής ανάλογο, και τούτο γιατί παρ' όλο που δεν έλειψαν οι πνευματικές προσωπικότητες, παρ' όλο που απόληχος των εξωελληνικών εξελίξεων ήταν έντονος, παρ' όλο που υπήρχαν πρόθυμοι άνθρωποι γι' αγώνα (όπως φαίνεται από τις δεκάδες μικροομάδες και τις πάμπολλες πνευματικές δημιουργίες) δεν προέκυψε η σημαντικότερη ιστορική συγκυρία: ο ένας, αποδεκτός, οργανωτής και καθοδηγητής Αρχηγός. Ο Άνθρω-

πος που θα μπορούσε να φωτίσει, να ενώσει, να σφυρηλατήσει, να διευθύνει έναν αγώνα στο τότε ντόπιο κατεστημένο και να εμφανίσει την Ελλάδα δίπλα στις άλλες ανανεωτικές Ευρωπαϊκές δυνάμεις. Υπερνικώντας τα προβλήματα της Γενικής ήττας, την οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση, το φούντωμα του συνεπικούρου κάθε κακού του Μπολσεβικισμού, στέλνωντας στα σκουπίδια τους αποτυχημένους αλληλομισούμενους παλαιοπολιτικούς και τις διχαστικές φατρίες τους. Έτσι δεν ξεβρώμισε η εφηβική μεγαλοαστική τάξη που κυβερνούσε, από τον κοσμοπολιτισμό, την ξеноμανία και την πρακτόρευση για να γυρίσει στις ρίζες. Δεν λήφθηκε η κοινωνική πρόνοια και δεν εφαρμόστηκε η κοινωνική δικαιοσύνη για να λυθούν τα βιοτικά προβλήματα των χαμηλότερων τάξεων και να σφυρηλατηθεί άρρηκτη λαϊκή ενότητα. Η πατρίδα παρέμεινε απλά υποζύγιο που άλλαξε απλά ηνίοχο ανάμεσα στους νικητές του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ανήμπορη να αποφύγει την εναλασσόμενη εκπόρνευσή της από τους εταίρους της Αντάντ όδευσε τυφλά κάτω από την εξουσία ενός Αγγλοπρακτορα Βασιλιά και την αφελή συναίνεση ενός ένθετου εθνικού κυβερνήτη που στην καίρια στιγμή της ζωής αυτού και του λαού έχασε ή συγκράτησε τις καταξιωμένες πνευματικές και μαχητικές αρετές του συγκατανεύοντας ή υποεκτιμώντας τον Αγγλικό πατερναλισμό που στραγγάλιζε την χώρα. Έτσι η πατρίδα μας σύρθηκε σ' ένα πόλεμο που μόλις φούντωνε οδηγημένη από την διστακτικότητα και την προδοσία των ταγών της καθώς και από την βούλιμη και ηλίθια εμμονή μιας ομάδας Ιταλών φανφαρόνων, ακούσιων ή εκούσιων αγγλοπρακτόρων που ζητούσαν τον πόλεμο-οπερέττα (φαινόμενο Τσιάνο).

Το νόθο Εθνικό κράτος του 1936-1940 που μ' όλες τις αδυναμίες του στο ιδεολογικό κοινωνικό και πολιτικό περιεχόμενο ήταν η πιο σύντονη προσπάθεια του ελληνισμού να βρει επιτέλους ένα πρόσωπο, πολέμησε στο πλευρό των Δυτικών πλουτοκρατικών Δημοκρατιών. Με μόνους κερδισμένους τους Εγγλέζους για κείνη την χρονική περίοδο και αργότερα προσφέροντας μακροπρόθεσμη βοήθεια στο πλουτοκρατικό-μπολσεβικικό μέτωπο. Πολέμησε για ακόμα μια φορά η προδομένη και εξαπατημένη πατρίδα και τούτος ο λαός ενάντια στο μοναδικό φυσικό του σύμμαχο, την Ενωμένη Ευρώπη των Λαών, χύνοντας ποτάμια αίματος, γεμίζοντας ερείπια, μπαίνοντας στην δίνη του σκληρότερου πολέμου που γνώρισε η ανθρωπότητα. Χωρίς να κερδίσει ούτε ένα μέτρο γης (γνωστό είναι πως τα Δωδεκάνησα είχαν δημοπρατηθεί από τους «Συμμάχους» ακόμα και στους Τούρκους αρκεί να συμπολεμήσουν) χωρίς να ωφεληθεί από την μεταπολεμική ελευθερία, ισότητα, αδελφότητα της τρυφηλής νίκης. Γιατί ούτε ελευθερία κέρδισε που αναγκάστηκε να μείνει στο Δυτικό στρατόπεδο (ή που θα δενόταν στο Ανατολικό),

ούτε ισότητα (όλα τα ζώα είναι ίσα μα μερικά πιο ίσα από τ' άλλα), ούτε αδελφότητα. Μονάχα υπέστη ένα φοβερό, καταστροφικό και λαοκτόνο εμφύλιο πόλεμο, αποτελώντας μια πειραματική δοκιμή των χωρισμένων πια συνεταίρων του Β' πόλεμου. Ένα εμφύλιο πόλεμο που εμφανίστηκε σαν συνέχεια της εθνικής αντίστασης από τους Μπολσεβίκους πράκτορες της Σοβιετίας. Αυτούς που φρόντιζαν τα χρόνια της Αξονικής κατοχής να οργανώνουν τον λαό ένοπλα δόθεν για Εθνικολαϊκή πάλη αλλά τον ετοίμαζαν για κατάληψη εξουσίας.

Φορτώνοντας τον με το χρυσωμένο παραμύθι της σοσιαλιστικής κοινωνίας, δίνοντας του υποσχέσεις για την κατάργηση κάθε αδικίας, οι τραπεζοκόμοι της Μόσχας μόλυναν τις ψυχές του λαού που είχε την εθνική λευτεριά και την κοινωνική δικαίωση για στόχο και ελπίδα του. Με στόχο τη σοβιετική επιτυχία μιας ακόμη λεύτερης «Λαϊκής δημοκρατίας» υποζυγίου της Ε.Σ.Σ.Δ. Αυτοί οι «αντιστασιακοί» με τις ευκαιριακές συνυπογραφές με τους «μισητούς» τους καταχτητές, με τις συμφωνίες εθνικής μειοδοσίας, με την κομματικοποίηση του αγώνα που έντεχνα έκρυβαν. Από την άλλη μεριά οι σαλονάτοι αντιστασιακοί του Καίρου, της Αλεξάνδρειας και του Λονδίνου που διέφυγαν μαζί με το χρυσό του κράτους και τις ανέσεις τους αφήνοντας τον Λαό να υπομείνει την πράξη κατοχής μετά την μοιραία στρατιωτική ήττα μας. Αυτοί που μοίραζαν μεταξύ πόντς και τσαγιού μεταπολεμικά υπουργεία και θώκους και κολάκευαν τους τότε Μπολσεβίκους συμμάχους τους, βρίσκονται πίσω για να διαφιλολογήσουν την εξουσία πάλι σε βάρος του λαού. Μιλάνε για κόκκινο κίνδυνο, εξανίστανται με ιερό μένος για το λαό που υποφέρει, χρησιμοποιούν στο στρατό τους ανάλογα κατακάθια με τους Μπολσεβίκους, απαντούν με το ίδιο φρικαλέα εγκλήματα και κτηνώδης τρομοκρατία, εγκολπώνονται τα ίδια κοινωνικά σκουπίδια με τον εχθρό — χθεσινό σύμμαχο — και νικούν.

Ο Τσώρτσιλ και οι διαδοχοί του οι σωτήρες Γιάνκηδες στάθηκαν πιο «πειστικοί και επίμονοι» για να κρατήσουν το κομμάτι του κέικ που λέγεται Ελλάδα. Ο Στάλιν ξεπούλησε τους ντόπιους Μπολσεβίκους όταν απέτυχαν να διασπάσουν για τα συμφέροντα της Ε.Σ.Σ.Δ. την Γιάλτα που 'χε προσυπογράψει. Δεν συνέτρεχε λόγος για βαθύτερη ρήξη των υπερδυνάμεων. Το ΚΚ και η αριστερά είχαν χάσει την ευκαιρία που τους δόθηκε στο πείραμα. Εξορία, φυλακίσεις, εκτελέσεις, αυτοκριτικές, φράξιες στην Ανατολή που αλληλοεξοντώνονταν και φιλολογικές αναλύσεις των αιτιών, των αφορμών, των παραμέτρων της ήττας. Σχέδια επί σχεδίων, και επανεμφάνιση στη μετέπειτα «κοινοβουλευτική» ζωή κάτω από προσωπεία. Με την σειρά τους οι Νικητές: Δίωξη των χαμένων, κάθε πιθανού και απίθανου συνεργάτη, έκτροπα, ρεβανσισμός και ευωχία με τους Δυτικούς δανεισμούς. Γέννηση της νέας μεσοαστικής μεταπολεμικής τάξης, του εξαμβλω-

τικού παιδιού «των βοηθειών», χαφιεδισμός, εξαμερικανισμός στην επιφάνεια και μιζέρια στο βάθος της κοινωνικής ζωής.

Οι υστερικοί αντικομμουνιστές των χρόνων εκείνων (μετέπειτα και τώρα με την ίδια ευκολία βασιλόφρονες, χουντικοί αντιβασιλόφρονες, αντιχουντικοί, νεοαριστεροί, σοσιαλιστές μα πάνω από όλα αντιφασίστες) χωρίς ιδεολογία, με γνώμονα το προσωπικό συμφέρον, με δουλική στάση στις συμμαχίες και τους οργανισμούς της νέας εποχής, χωρίς συνείδηση, ιδανικά, σχεδιασμό. Η γενιά που τα παιδιά της λατρεύουν την αμφισβήτηση, την απελευθέρωση, την σεξουαλική επανάσταση, την εύκολη λύση, την ατομική άνοδο. Η γενιά του αστικού υδροκεφαλισμού, της μετανάστευσης, του νεοπλουτικού καθωσπρεπισμού, της παχυσαρκίας, του κίτς, η γενιά του αρχοντοεμπέτικου, των καμπαρέ και της υποκριτικής ηθικής, η γενιά των χορτάτων, των επιτυχημένων, των ρηχών. Με αντίποδα τους τους χαμένους αντιπάλους που εκπατρίστηκαν, υπόφεραν και ταλαιπωρήθηκαν στους σοσιαλιστικούς παραδείσους. Οι μυθοποιημένοι, οι στεφανωμένοι από το φως του «καλύτερου που δεν φτιάχτηκε» κι από την στιφή πίκρα της ξενιτιάς, οι «αγωνιστές». Όλοι στο ίδιο πλάνο: ιδεολόγοι, πράκτορες, όμηροι, μαχητές, δολοφόνοι ποινικού δικαίου κι ανθρωπάκια.

Ακούσιοι και εκούσιοι «ήρωες» της αριστεράς. Η μακρινή υπόσχεση της «καλύτερης λεύτερης Ελλάδας». Αυτό υπήρξε το μοντέλο της μεταπολεμικής ζωής της πατρίδας μας, με μικρές και μεγάλες μικροδιαφοροποιήσεις στην τεχνητή πρακτορευόμενη ρήξη ή ανάλογες δράσεις ή καταστολές παράλληλες και με τα γενικότερα παγκόσμια ή ειδικότερα εθνικά γεγονότα. Ένα μοντέλο που βρίσκει την κορύφωση του στην «Χούντα» ή «δικτατορία», ή «επανάσταση» του 1967.

Οι πράξεις εκδίκησης — η εξάντληση — η αποξένωση.

Όταν με τρόπο δόλιο, ύπουλο και ανέντιμο καλυμμένο κάτω από το πρόσχημα μιας δήθεν αγανάκτησης του λαού, βιολογικής επίθεσης, υβριστικής κρίσης, συκοφαντικής προσβολής, αντίθεσης κάποιων διανοούμενων, κλιμακώνεται η πολεμική των εχθρών μας ενάντια στην κίνηση ή σε μεμονωμένους συντρόφους στοχεύοντας στην συλλογική ή ατομική κάμψη ή εξαφάνιση, στην καταστολή του τίμιου αγώνα μας, πρέπει και είναι καθήκον μας να προστατέψουμε τις ιερές για μας δομές της κίνησης καθώς και την ύπαρξη κάθε συντρόφου γιατί όλοι είμαστε φορείς του αγώνα και ο αγώνας δεν μπορεί να προχωρήσει χωρίς μαχητές πιστούς, ακούραστους και σκληρούς. Έτσι οφείλουμε να απαντήσουμε στον εχθρό προξενώντας του ανάλογες ή και σημαντικότερες βλάβες. Μα τα αντίποινά μας δεν πρέπει να είναι ψηλές πράξεις εκδίκησης κάτω από την ώθηση οργής, αγανάκτησης και σύγχισης.

Ο εχθρός έτσι θα βρει ευκαιρία να μας στηλιτεύει, να μας συκοφα-

ντήσει να μας διαβάλλει ακόμα περισσότερο. Μόνο σε περίπτωση άμεσου βιολογικού κινδύνου ή άμεσης προκλητής υλικής καταστροφής επιβάλλεται ο ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΗΣ να απαντήσει ακαριαία, σκληρά, ανελέητα, με βία στον εχθρό, κατάσταση που είναι εξάλλου ηθικά για το λαό και νομικά για την πολιτεία επιβεβλημένη και δικαιολογημένη. Η μάζα δεν πρέπει να μας λυπάται ούτε να μας οικτρίζει. Γι' αυτό χρειάζεται να απαντάμε δυναμικά στις πιο πάνω περιπτώσεις. Αν πάλι η εντύπωση από την αποφυγή μιας ρήξης είναι κατ' εκτίμηση τραγική σε σχέση με τις όποιες κυρώσεις θάχε η αντίδρασή μας πρέπει να αντιδράμε στην πρόκληση του εχθρού.

Ο εχθρός έχει ένα ποικιλώνυμο σκυλολόγι για να μας χτυπάει διαρκώς για διάφορες πλαστές αφορμές, ένα μηχανισμό για να μας συντρίβει σαν απαντούμε. Έτσι στοχεύει στη διπλή μας εξάντληση γι' αυτό τακτική μας είναι να αποφεύγουμε κάθε νομικά παράνομη πράξη, να περιφρονούμε την πρόκληση όταν η έντασή της δεν καταστρέφει το κύρος μας, να τσακίζουμε σκληρά κάθε αποκάλυπτη ή κρυμμένη επιβουλή της ύπαρξής μας και των ιδιοκτημάτων της κίνησης (γιατί το σύστημα δεν μπορεί να ψηφίσει ξέχωρο νόμο για τη δική μας αυτοάμυνα ή την δική μας περιουσία). Έτσι θα αποφύγουμε στο επιθυμητό μέτρο αυτές τις πράξεις αντεκδίκησης, θα προβαίνουμε σε πράξεις αντιποίνων με τίμημα έμψυχου και άψυχου υλικού μας ελάχιστο.

Ο εχθρός κοιτάζει πάνω μας για να φωνάζει στις μάζες μισές αλήθειες και ψέμματα για κάθε «κτηνώδικη», «τρομοκρατική», «εγκληματική», «αλήτικη» ενέργειά μας που στην πραγματικότητα είναι νόμιμη αγωνιστική δράση. Έτσι περιοριζόμαστε στο να εκτελούμε τα αγωνιστικά μας καθήκοντα ότι κι αν λέει γιατί ξέρουμε από πριν ότι θα μας κρίνει και θα μας συκοφαντήσει. Μας πολεμά με την αποξένωση που ζητά να μας επιβάλλει με τα όργανά του απ' το λαό. Κάνουμε θόρυβο, νόμιμα, μελετημένα, ψύχραιμα και ατελείωτα.

Προβάλλουμε κάθε θέση και πράξη μας και προσβάλλουμε αντίστοιχα κάθε θέση και πράξη του εχθρού στα μάτια και την κρίση του λαού. Έτσι ο λαός μαθαίνει, ο εχθρός εκτίθεται, ενοχλείται και μας απαντά δηλαδή μας προβάλλει. Έτσι σπάμε την αποξένωση και δεν ελέγχει ο εχθρός την παρουσίασή μας στο Λαό.

● **ΑΜΥΝΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΟΙΝΑ ΟΧΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ.**

● **ΕΠΙΜΟΝΗ, ΥΠΟΜΟΝΗ ΚΑΙ ΣΚΛΗΡΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΟΧΙ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ.**

● **ΠΡΟΒΟΛΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΟΧΙ ΑΠΟΞΕΝΩΣΗ.**

Επειδή ο αγώνας μας είναι η πάλη των κυνηγημένων, των παραγκωνισμένων, η πάλη της αλήθειας ενάντια στο ψέμα και στο δυνατό αλλά όχι παντοδύναμο σύστημα που το στηρίζει δεν περιμένουμε γρήγορες νίκες. Ο δρόμος μας είναι ο μακρύς δρόμος της σκληρής αντοχής, της ατελείωτης υπομονής και της φανατικής επιμονής και πίστης. Περνάει μέσα από διώξεις παραγνώριση και θυσίες αλλά

οδηγεί στο φωτεινό τέρμα της Νίκης. Όσοι βιάζονται να χαρούν θα απογοητευθούν και θα σκορπίσουν, αυτοί δεν είναι άξιοι να λέγονται Εθνικοσοσιαλιστές και θα 'πρεπε να ανήκουν σε σχηματισμούς των αντιπάλων μας μιας και ζητούν εύκολη και γρήγορη δικαίωση. Γιατί επιτέλους θέλει καιρό η δύναμη για να ολοκληρωθεί και να λάμψει. Γι' αυτό ο αγώνας μας είναι μεγάλης διαρκείας και έχει στοιχεία του ΧΡΟΝΟ και ΠΟΝΟ.

Το ηθικό και η πειθαρχία μας πρέπει να είναι ψηλά και σταθερά, άσχετα αν ο αντίπαλος έχει χειρότερο ή καλύτερο ηθικό ή πειθαρχία, γιατί ο σκοπός μας είναι να διατηρηθεί η δική μας πορεία απρόσκοπτη, άσχετα πόσο αλλάζουν στην ποιότητα και την ποσότητα τα εμπόδια. Γι' αυτό η πεποίθηση μας στη τελική νίκη πρέπει να 'ναι χαλύβδινη και η συνειδητή συλλογική υπακοή μας στις προσαγές της πίστης μας που 'ναι η πειθαρχία πρέπει να είναι ασάλευτη. Ανάμεσά μας δεν χωρούν ηττοπαθείς και απειθαρχοί.

Ο αγώνας μας πάνω από όλα είναι αγώνας για την κατάκτηση της ψυχής του λαού. Μάχη για να κερδηθεί η σκέψη και η καρδιά του. Αν συνεχίσει το εχθρικό σύστημα να πείθει το λαό να μας μισεί δεν θα

μπορέσουμε να κερδίσουμε· αν μας ακούσει ο λαός και γνωρίσει τις θέσεις μας είναι αδύνατο να νικηθούμε. Έχουμε δοκιμασμένη ηγεσία, κρατάμε ψηλά το ηθικό και την πειθαρχία μας, είμαστε δεμένοι το με την συντροφικότητα (η τελευταία ομάδα στην εποχή μας), ευκίνητοι στην διεξαγωγή του αγώνα, κι έχουμε μόνιμα την πρωτοβουλία γιατί θα βρισκόμαστε πάντα στην επίθεση κατά του εχθρού.

Για να ξεπεράσουμε τα μειονεκτήματα που μας επιφέρει η έλλειψη μέσων και αψύχου υλικού οφείλουμε να μαχώμαστε σε περιοχές και χώρους και ομάδες που ο εχθρός δεν φτάνει από αδιαφορία, λάθος εκτίμηση ή αδυναμία. Έτσι γινόμαστε εμείς οι πιο δυνατοί. Η χώρα μας είναι αρκετά μικρή για να παίζεται το παιχνίδι της πολιτικής κύρια στην πρωτεύουσα και τα μεγάλα αστικά κέντρα, μα είναι κι αρκετά μεγάλη για να είναι σημαντική η συνεισφορά της επαρχίας στην πολιτική δράση.

Ο πατριωτισμός είναι το στερνό κίνητρο που μπορεί να ερεθίσει το αισθητήριο του λαού πιο πέρα από το ατομικό και ιδιοτελές συμφέρον γι' αυτό πρέπει να χρησιμοποιείται κατά κόρον παράλληλα με όλες τις θέσεις μας, για ανακατανομές γης, φορολογική διαφοροποίηση, πάταξη διαφθοράς, πάταξη ξένης περιουσίας, εγκαθίδρυση κοινωνικής δικαιοσύνης. Για να μπορούμε να περάσουμε τα αγωνιστικά μας μηνύματα και καλέσματα πρέπει να βολιδοσκοπούμε τις πολιτικές καταστάσεις που επηρεάζουν μεγάλες λαϊκές μάζες, που ψάχνουν τις λύσεις.

Ο εχθρός πιστεύει ότι κατόρθωσε να μας μελετήσει καλά και τροφοδοτώντας συνεχώς ψέμματα σχετικά με την ταυτότητα μας και τις θέσεις μας τον λαό, επί χρόνια έφτασε στο σημείο να πιστέψει

το παραμύθι του ο ίδιος. Γι' αυτό οφείλουμε να του καταφέρουμε καίρια χτυπήματα στα σημεία όπου η άγνοιά του δεν περιμένει να δράσουμε ή περιμένει να πάρουμε θέση τέλεια διαφορετική από εκείνη που έχουμε. Έτσι αυτές οι αποκαλύψεις της αληθινής θέσης μας πάνω σε τέτοια ζητήματα θα τσακίσουν τον εχθρό όντας αναπάντεχες και κατάλληλα προετοιμασμένες για ν' ακουστούν από τον λαό.

Η κρίση του Έθνους και του λαού μέσα από τη δυστυχία που έρχεται γρήγορα (είτε εσωτερική πολιτικοκοινωνική-είτε εξωτερική συμφορά σε προκαθορισμένες επεμβάσεις και χαμένους απόλεμους πολέμους). Εμείς βλέπουμε κεί και τότε πρέπει να 'μαστε έτοιμοι για να ξεκαθαρίσουμε τα σκουπίδια κι από τα ερείπια να δώσουμε δύναμη στην Νέα Ελλάδα τσακίζοντας κάθε άχρηστο και προδότη. Γι' αυτό η πολιτική μας δεν είναι και δεν πρέπει να γίνεται κοντόφθαλμη παρά ελαστική, σταθερής τροχιάς και δυναμικής αντίδρασης. Πρέπει να προετοιμαζόμαστε για το χειρότερο. Τότε όταν όλοι σταματήσουν παραλημένοι κάθε προσπάθεια, θα σημάνει η ώρα του μεγαλείου μας. Πρέπει να δώσουμε στην επαναστατική πορεία του Εθνικοσοσιαλισμού την ωρολογιακή κίνηση που επιβάλλει ο πολιτικός ρεαλισμός για να βαδίσουμε τον δρόμο της νίκης.

Όχι στους πολιτικά ξοφλημένους και τους ηλίθιους ακολούθους τους. Ας αποδυναμώσουμε με την αδιαφορία μας και την στέρξη κάθε συμμετοχής τους αποστάτες της πατρίδας. Μη με κανένα τρόπο βοηθάτε να συντηρούνται τα κουφάρια των πολιτικώς νεκρών. Όπου μπορούμε διαμορφώνουμε, όπου υπάρχει ανάγκη αναμορφώνουμε, όπου υπάρχει αχρηστία περιφρονούμε, όπου κρύβεται φαυλότητα τσακίζουμε.

Οι δήθεν θεωρητικές αντιλήψεις των ψευτοκηρύκων του χώρου συγκρούν ένα βρωμερό κράμα από τόκους δανεισμένων ιδεών, πασπαλισμένους απλώς με μια εθνικιστική φρασεολογία. Στην πραγματικότητα αυτές οι αχυρένιες σαν σκιάχτρα άχρηστα θέσεις τους δεν έχουν σχέση με τον εθνικισμό και την σκληρή εποχή μας. Έτσι εξυπηρετούν ακούσια ή εκούσια (αλλά το ίδιο προδοτικά) τα σχέδια της αντίδρασης, της μασονοδεξιάς, και των μπολσεβίκων.

Δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί οι ιδεολογικοί, πολιτικοί και οργανωτικοί όροι που θα επιτρέψουν να ανθίσει ο Εθνικοσοσιαλισμός σ' όλη του την μεγαλοπρεπή δύναμη στην πατρίδα μας. Γι' αυτό πρέπει διαρκής να είναι η μελέτη μας, επίμονη η συμμετοχή μας στις δραστηριότητες του αγώνα και άφθαστη η πειθαρχία και η συντροφικότητά μας. Όποιος δεν το κατανοεί είναι ένας που παίζει στο προσωπικό του θέατρο του παράλογου τον Εθνικοσοσιαλισμό Δηλαδή ένα σκουλήκι και σαν τέτοιο τον αντιμετωπίζουμε.

Πρέπει κάθε μορφής πνευματικό προϊόν των εχθρών μας να δέχεται την με κάθε μέσον που διαθέτουμε, σφοδρή, χολερική διαρκή

επίθεση. Καθήκον του είναι μέσα στ' άλλα και να καταρρακώνει, να εξευτελίζει τα πνευματικά στηρίγματα και τις πνευματικές χαρές του εχθρού. Με κριτική σαφή, ξεκάθαρη, στέρα δεμένη με την χαλύβδινη ιδεολογία μας.

Όσοι κατά περιόδους αυτόκλητα διωρίσθηκαν εκπρόσωποι του Εθνικοσοσιαλισμού στην πατρίδα μας το έκαναν είτε από ματαιοδοξία, είτε από συμπλέγματα ψυχοπαθητικά, είτε από πλάνη και το χειρότερο γιατί κάποιες σκοταδιστικές δυνάμεις τους εξώθησαν να πρακτορεύσουν τους διωγμούς αθώων συντρόφων, ν' αμαυρώσουν τις τόσο παραπονημένες θέσεις μας, να σαμποτάρουν και να ξεκληρίσουν κάθε κίνηση τίμιων συναγωνιστών, να σπιλώσουν κι άλλο την αλήθεια του Εθνικοσοσιαλισμού. Έτσι διατηρούσε η αντίδραση και το κόκκινο μέτωπο σκοτάδι πάνω στην φωτεινή πίστη μας στα μάτια της νεολαίας και του λαού και έτσι θα συνεχίζει μέχρι τη νίκη μας. Μα εμείς δεν πρόκειται και δεν πρέπει να αφήσουμε όλα αυτά τα αντιδραστικά υποκείμενα, τα μικρανθρώπινα καθάρματα που καπηλεύονται τ' όνομα μας να μας καταστρέφουν. Να τους ξεσκεπάσουμε, να τους ξεφτιλίζουμε, να τους προσβάλλουμε με κάθε μέσο εως ότου καταστραφούν. Ώστε να πάρει τέλος η δολερή και πουλημένη τους στάση που λιανίζει τους νέους αγωνιστές και βαραθρώνει τις εθνικές-λαϊκές ιδέες.

Πρέπει να μελετάς και να εφαρμόζεις με πίστη και ακρίβεια σε όλες τις συγκεκριμένες πράξεις την Ε.Σ. σκέψη. Να τηρείς με ευλάβεια τις προτεραιότητες του ανθρώπου πάνω στην ύλη, της πολιτικής σου δουλειάς πάνω στις καθημερινές κοινωνικές δουλειές, της ιδεολογικής ταυτότητας πάνω στην πολιτική πράξη, της ζωντανής πάλης πάνω στον βιβλιοπόλεμο.

Είναι τιμώτερο, προτιμώτερο και καλύτερο να είσαι Εθνικοσοσιαλιστής παρά ειδικός αστικού τύπου. Να τιμάς και ν' αγαπάς τους συντρόφους σου ώστε να προωθούνται οι ικανώτεροι, να τελειοποιείται η μαχητική μας ικανότητα και να ατσαλώνεται το συλλογικό πνεύμα μας.

Στη μόνη διάνοηση που μπορούμε να στηριχτούμε στις μέρες του αγώνα είναι η διάνοηση της εθνικής κοινωνικής επανάστασης και οι πηγές της. Μονάχα έτσι θα οδηγήσουμε την Ε.Σ. επαναστατική ιδέα στο κοινωνικό και πνευματικό βάθος που τις αρμόζει. Πρέπει να μένουμε ενωμένοι κάτω από την σημαία μας, πιστοί στο σκοπό μας, αχόρταγοι μελετητές των σκέψεων των καθοδηγητών μας. Μονάχα σαρώνοντας αποφασιστικά και ριζικά κάθε εκφυλισμένο και επιζήμιο στοιχείο της εχθρικής ή εχθροκινήτης σκέψης θα είμαστε δυνατόι να πολεμήσουμε σε πυκνές και αδιάσπαστες γραμμές τον πολυπρόσωπο εχθρό. Αυτή είναι η κλάση της πνευματικής μας επανάστασης, της ψυχικής επανάστασης που φωτίζει ο Εθνικοσοσιαλισμός. Ξεριζώστε από τον νου και την καρδιά σας τα ψεύτικα, κάλπικα και σάπια

κηρύγματα και νοήματα. Μονάχα έτσι θα θάψουμε μια μέρα τα κοινωνικά τους παράγωγα και προιόντα που σαπίζουν την πατρίδα και τον λαό.

Ανένδοτο και ατελείωτο αγώνα οφείλει ο κάθε Ε.Σ. να διεξάγει ΟΧΙ μονάχα στους σάπιους αστούς καθωσπρεπιστές, επιτυχιομανείς και βολεψάκηδες, ΟΧΙ μονάχα ενάντια στους παραμυθάδες και φονιάδες της πατρίδας Μπολσεβίκους, μα επίσης και με την ίδια σφοδρό-

τητα πρέπει να πολεμά σε κάθε τομέα κι όλους τους τιποτένιους αστούς που πιπιλάνε τις λέξεις Πατρίδα, Έθνος, Λαός και παραπλανούν τον Λαό, μιας και τα συμφέροντά τους δεν έχουν καμιά σχέση με τα συμφέροντα του Λαού και του Έθνους μα κινούνται από αρπακτική ιδιοτέλεια, πνευματική στειρότητα και θησαυριστική διάθεση. Είτε κοσμοπολίτες φιλελεύθεροι είτε διεθνιστές προοδευτικοί.

Αποπατούμε πάνω στους ισχυρισμούς τους που βρωμάνε τρυφή-λότητα, βόλεμα και εκφυλισμό ντυμένο με ειρηνιστική ανικανότητα και δημοκρατική ευπρέπεια μα οφείλουμε να τους αντιμετωπίζουμε και αυτούς τους ενδιάμεσους δορυφόρους του δικέφαλου εβραιοκού ερπετού με περίσκεψη, κυνισμό, σκληρότητα και πληρότητα. Στην φάση τούτη του αγώνα όποιος δεν είναι εναντίον μας είναι μαζί μας. Αύριο όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας. Δεν πρέπει να λησμονούμε κανένα χτύπημα, καμιά ύβρη, καμιά προσβολή. Μα παράλληλα είναι καθήκον μας να ξερούμε πότε και πως θα το ανταποδώσουμε καίρια και ουσιαστικά.

Η πολιτική είναι μια πολύπλευρη και πολυδύναμη έκφραση της συλλογικής ζωής ένα μείγμα από συναρπαστικά και ενοχλητικά στοιχεία, δεμένη με την διανοητική και αισθητική ευχαρίστηση των οπαδών του τάδε ή δείνα ιδεολογικού ρεύματος. Για μας τους Ε.Σ. όμως εξαιτίας του ότι στην εποχή μας είμαστε οι διωγμένοι, η καταπιεσμένη φωνή της αλήθειας, η τελευταία υγεία του λαού μας, είναι μοιραίος και ο περιορισμός της κοινωνίας στην πολιτική μέσα από τα πιο πικρά στοιχεία της. Μπορούμε να κρατάμε παρ' όλα αυτά την επαφή μας με τις ευχάριστες όψεις μας σε προσωπικό επίπεδο, μη χάνοντας χωρίς σκοπό δυνάμεις με φετιχιστικές, εντυπωσιακές και φανταχτερές δημοσιοποιήσεις στους γύρω μας που είναι άχρηστοι. Ο αγώνας μας έχει σκληρές αντικειμενικές καταστάσεις μα κρύβει χρώμα, θριαμβικούς ήχους και μεγαλοπρέπεια. Καθήκον μας είναι να συγκρατούμε τον ενθουσιασμό μας και να είμαστε σκληροί αυτοκριτές κάθε εντυπωσιασμού. Με σκληρότητα ψυχρότητα και επιμονή θα φτάσουμε στην μεγαλύτερη Χαρά του Μαχητή. Την Μία και Μόνη, την Χαρά της Απολαυστικής Νίκης. Να η ευτυχία μας.

Η ποιητική μας ευαισθησία δεν πρέπει να προσβάλλει την σκληρή λογική μας καθαρότητα και μαχητική ακρίβεια.

Οι μορφές του αγώνα μας δεν δέχονται χωρίς τροποποιήσεις τους πολιτικούς ερεθισμούς του εχθρικού περιβάλλοντος μα παράλληλα

δεν ξεχνούν κανένα απ' αυτούς. Η στρατηγική μας είναι ξεκάθαρη, η τακτική μας εύκαμπτη και προσαρμοσμένη στην πολιτική και ιστορική παγκοσμιότητα. Έτσι ο κάθε σύντροφος μέσα στην τελείωση της υποκειμενικότητάς του πρέπει να δυναμώνει άπαυστα την συλλογική δύναμη μας για να αυξάνει την επικαιρότητα και την εγκυρότητα του Εθνικοσοσιαλιστικού αγώνα. Του αγώνα μας που έχει μακροπρόθεσμους και μεγαλειώδεις στόχους. Γι' αυτό είναι παθιασμένος και επώδυνος.

Μόνο η ενημερωμένη, πληροφορημένη, ετοιμοπόλεμη, υποκριτική, αδίστακτη πρωτοπορεία που συνίσταται όμως από αλληλοσέβαστες ολοκληρωμένες αξιοπρέπειες όλων των συντρόφων είναι το σπαθί που θα κόψει το γόρδιο δεσμό του λαού και της πατρίδας.

Σ' εμάς η πειθαρχία και η συντροφικότητα δεν είναι μια έξω επιβαλλόμενη τεχνική μα μια αυτοφυής δράση πνευματικής πληρότητας, ζωογόνας συναγωνιστικής αγάπης και της πίστης μας στη Μεγάλη Υπόθεση του Αγώνα μας. Έτσι κατέχουμε την ανθρωπιστική αίσθηση της προσπάθειας διαφώτισης του κάθε εχθρού που πλανήθηκε, όντας συμπατριώτης πρέπει να του δοθεί η ευκαιρία να αποκτήσει τις ξεκάθαρες αληθινές μας αντιλήψεις. Όταν και τότε αρνηθεί να δεχτεί τα ολοφάνερα νοήματα της Ε.Σ. αλήθειας, δεν πρέπει να υπάρχει γι' αυτόν οίκτος, σεβασμός ούτε περιφρόνηση. Γι' αυτό η προπαγάνδα μας είναι πέρα από την πατριωτική της λαμπρότητα παράλληλα μια απόλυτη ανθρωπιστική πράξη. Τείνουμε το χέρι σ' όλους τους συμπατριώτες μας. Γι' αυτό η έχθρα μας είναι αγεφύρωτη (έστω κι αν δεν μπορεί ή δεν πρέπει να εκδηλωθεί όποτε θέλουμε) μ' όσους στην αδελφοποίηση μας αντιτάσσουν σαπίλα, δηλητήριο, συκοφαντία, μίσος. Σήμερα όποιος δεν είναι εναντίον μας είναι μαζί μας τυπικά. Αύριο όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας ουσιαστικά, και θα πληρώσει την κακοπιστία του, με το ίδιο και χειρότερο τίμημα.

Οι θέσεις μας για τον αγώνα και τους στόχους του συνοψίζονται στην υπεραπλούστευση. Πολεμάμε για την μετατροπή της κοινωνίας μας που σαπίζει και την επίτευξη μιας δυναμικής εσωτερικής και εξωτερικής ειρήνης και δημιουργίας. Να μια λεκτική ριπή απλότητας που μπορεί να κατανοήσει η πιο απλοϊκή διάνοια με την ίδια ευκολία που ένας ακριβολόγος σκεπτικιστής θα καταλάβει τις διαλεκτικές συνεπαγωγές της. Σε κάθε μας πράξη δεν πρέπει να ξεχνάμε πως Ε/ΣΤΗΣ σημαίνει ο φυσικότερος και μεγαλύτερος απλοποιητής της Ζωής. Κάθε άνθρωπος, κάθε ομάδα, κάθε πράγμα και κατάσταση στην φυσική θέση τους. Να η Νέα Τάξη Πραγμάτων. Σ' ότι κρίνουμε ή προτείνουμε ο εχθρός μπορεί να δώσει ίδιες ή παρόμοιες λύσεις. Μα είναι νόθες, καθυστερημένες ή ασύνδετες με την καθολική επίλυση των προβλημάτων του Λαού και της Πατρίδας. Γι' αυτό οι ψευδολύσεις τους είναι ασυγχώρητες. Επιμένουμε στις θέσεις μας γι' αυτό θεωρούμε και θεωρούμαστε ότι έχουμε ένα ανώτερο σκοπό,

μια ενδελέχεια που γίνεται τελεολογική πορεία. Ο εχθρός δείχνει σκοπούς μα είναι μέσα ντυμένος με απατηλά ρούχα. Χλευάστε κάθε επιτυχία του και σπιλώστε με κάθε τρόπο τα επιτεύγματά του. Είναι ξεκάρφωτα, μεμονωμένα και χωρίς πίστη και νόημα. Στοχεύουν στην απάτη, την καταστολή, την ποδηγέτηση των Λαών και των Εθνών. Ο εχθρός έχει τρομερή θεωρητική και πρακτική περιπλοκότητα. Αυτό του δίνει στο υλικό μέρος σήμερα την δύναμη μα τον αδυγατίζει παράλληλα εσωτερικά γιατί οι ψευτοαξίες του διαλύουν την συνεκτική υφή των κοινωνιών, τις κερματίζουν σε ομάδες, σύνολα και συμφέροντα που απομακρύνονται και ασφυκτιούν. Έτσι έχει φθείρει την αυτάρκεια της ζωής ατόμων και λαών. Πράγμα που το ξέρει και υποκρίνεται πως δεν υπάρχει ή προσπαθεί να το καταστείλει και να το απαλείψει βίαια. Ο εχθρός είναι υποκριτής, γενναιόδωρος βραχυπρόθεσμα, εκμεταλλευτής μακρυπρόθεσμα. Αυτό πρέπει να δείξουμε με κάθε τρόπο στον αγώνα μας. Έτσι ο εχθρός θα συγχίζεται ολοένα και πιότερο στο τρίλλημα που αντιμετωπίζει:

1. Ν' αποφύγει να ανακοινώσει την θέση του απέναντι στην δική μας και το στόχο που συνεπάγεται αυτή απέναντι στο δικό μας. Τότε πείστε τον να εξηγήσει να αιτιολογηθεί. Γιατί είναι ηλίθιος, διστακτικός, απληροφόρητος, ανίκανος. Αν πάλι ανακοινώσει θέσεις ίδιες ή παράλληλες με μας, ρωτήστε και φωνάχτε με κάθε μέσον γιατί μας πολεμά μια και εμείς ξέρουμε πιο καλά απ' αυτόν τι θέλουμε, το λέμε καθαρά: την μεταμόρφωση της διεφθαρμένης και αποτυχημένης κοινωνίας που αυτός διευθύνει. Άρα γιατί μας πολεμά;

2. Αν αποφασίσει να δηλώσει μια θέση και ένα στόχο τόσο απλό και καθαίο όσο ο δικός μας, ας τους καταγγείλουμε ακόμα μια φορά για απάτη, θα τους καταγγείλουν και διάφοροι ηλίθιοι οπαδοί τους που δεν περίμεναν κάποιες τέτοιες θέσεις των αφεντικών. Τότε να βοηθήσουμε και να εντείνουμε την πολυφωνία τους ως την ρήξη.

3. Έτσι κι αν εφαρμόσει κάποιες λύσεις βραχυπρόθεσμες και ανάλογες με τις δικές μας πρέπει να εξευτελίζονται εκ των προτέρων ως μοναχικές, περιστασιακές, άμεση υλιστική ευμάρεια, φραγμός κάθε ιδεολογικής εξέλιξης και πνευματικής δημιουργίας, στείρωση, κορεσμός, αχρηστία. Αν ο εχθρός ενεργεί έτσι χάνει τον Μύθο, το φωτεινό τέρμα, τον εντυπωσιακό δρόμο στο τέλειο.

ΛΑΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΟΧΙ ΚΡΑΤΙΚΗ ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ.

ΗΓΕΣΙΑ ΟΧΙ ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ, ΟΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΑΕΙ ΕΙΝΑΙ ΑΤΟΜΙΣΤΙΚΟ ΠΑΛΙΟΤΟΜΑΡΟ Η ΑΓΕΛΑΙΟΣ ΔΟΥΛΟΣ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Να θυμάστε, ότι δεν μας σκοτώνει μας δυναμώνει.

Η κίνηση μας γράφει ιστορία, για τη Πατρίδα είμαστε η σκληρότε-

ρη μα και αναπόφευκτη ΜΟΝΗ σωτηρία.

Η πορεία μας προς το φυλετικό ελληνικό ιδεώδες φως περνάει αναγκαία μέσα από την Βυζαντινή (τόσο Ελληνική όσο ξενομιγή) παρασκία και από το Ελληνιστικό Λυκόφως. Να μελετάμε, να συνδυάζουμε, να επιλέγουμε ποτέ μη ξεχνώντας το τέρμα, ποτέ μη λησμονώντας τις ιστορικές αναγκαίες επιβαρύνσεις.

Ο δρόμος για τον Παρθενώνα περνάει μέσα από την Αγία Σοφία και το Σατραπείο. Να μια ιστορικοπολιτική και βιολογική αλήθεια. Ας διδαχτούμε για να πολεμήσουμε καλύτερα χωρίς δεισιδαιμονία και προκατάληψη μα και δίχως σύγχυση ή πολιτιστική επιμειξία.

Να σκεφτόμαστε καθαρολογικά μα να ενεργούμε ωφελιμιστικά.
Να σκεφτόμαστε παγκόσμια μα να ενεργούμε τοπικά.

Να ο Εθνικισμός μας.

Να ο σοσιαλισμός μας.

Να ο χριστιανισμός μας.

Να ο παγανισμός μας.

Ο συναγερμός του εχθρού-Οι πολλαπλές εστίες-1/10 και 10/1.

Ο εχθρός είναι εξαιρετικά ευαίσθητος σε οποιαδήποτε συγκροτημένη Ε.Σ. δράση. Το πρόσφατο παρελθόν μας δείχνει την φοβισμένη και υστερική του αντίδραση στην έντονη αν και περιορισμένης κλίμακας δράση που ανέπτυξε το Εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα. Παρά αυτή την διαπίστωση σχετικά με τον άμεσο συναγερμό που σημαίνει ο εχθρός μόλις εμφανιστούμε, δεν πρέπει να λησμονούμε πως όχι μόνο από λύσσα και φόβο μα και από σκοπιμότητα αντιδρά φουσκώνοντας τα γεγονότα. Μέσα από την κοπροφιλολογία του «φασιστικού» κινδύνου που ανέπτυξε και αναπτύσει σε κάθε παρουσία της δράσης μας, προσπαθεί να παραπλανήσει τον λαό οδηγώντας τον σε πλάνες και θρέφοντας το μίσος κατά του Εθνικοσοσιαλισμού. Η συνεργασία των διεφθαρμένων δημόσιων λειτουργών με τις πολύμορφες εχθρικές ομάδες (σύλλογοι πολιτιστικοί, κόμματα, ενώσεις δήθεν δημοκρατών, μειονότητες, ξένα πρακτορεία, κ.α.) μεταφέρει τάχιστα κάθε πληροφορία σχετικά με την ύπαρξή μας στα κέντρα αποφάσεων του εχθρού. Γι' αυτό πρέπει να αξιοποιήσουμε τα δυο δεδομένα που ο εχθρός μας κατέχει και παράλληλα μας παρέχει: 1) την υπερβολική του αντίδραση στα ερεθίσματά μας και 2) την σύνδεση των παραφυάδων του στην αλληλοπληροφόρηση για μας. Έτσι κάθε αγωνιστική προσπάθεια μας πρέπει να γίνεται σε πολύτροπες ώσεις δηλαδή τα ιδεολογικοπολιτικά μας χτυπήματα πρέπει να δημιουργούν τις δυνατόν περισσότερες εστίες αναταραχής. (π.χ. εκστρατεία κατά της πολιτιστικής επιμειξίας και για την καθαρότητα της Ελληνικής κουλτούρας, με βολές ενάντια στα κόμματα, τα πνευ-

ματικά ιδρύματα, ενάντια σε πολυάριθμους καλλιτέχνες κ.α.).

Ο εχθρός παίρνοντας πολλαπλά ερεθίσματα, στην αντιμετώπιση τους θα τα παρουσιάσει τόσο διογκωμένα που δεν θα φαίνεται το αποτέλεσμα-άθροισμά τους αλλά το αποτέλεσμα-γινόμενο όλων μαζί. Έτσι η υστερική κατά του Ε.Σ. φοβία και το μίσος μεγαλώνει στα μάτια του λαού την δράση μας. Η κατοπινή κίνηση μας είναι να συγκεντρώνουμε όλο το δυναμικό μας στον πιο χαλαρό κρίκο της όλης επιχείρησης αδιαφορώντας για τους υπόλοιπους. (Ένα π.χ. στα παραπάνω παραδείγματα). Βάλλοντάς τον με δημοσιεύματα, κρίσεις, ψίθυρους, λασπολογία, προσωπικά....

Επίσης να προβάλλουμε τις αντίθετες απόψεις δημιουργώντας σύγχυση στις τάξεις κάθε φατρίας και κορύφωση του μίσους και της αντιπάθειας μεταξύ του εχθρού (π.χ. φωνές πως η κομμουνιστική τέχνη είναι υγιής σε θέματα έκφρασης (ΟΧΙ βέβαια περιεχομένου) ενώ η αστοδημοκρατική σάπια κ.α. παρόμοια).

Α' φάση.

1. επιχειρηματικό μοτίβο, 1 τρόπος δράσης για επιλεγμένο στόχο ενάντια σε 10 αποδέκτες.

Β' φάση.

10 δράσεις απέναντι στο 1 και χαλαρότερο στόχο-αποδέκτη ώστε να μειώνεται, να ξεφτελίζεται να αφανίζεται, ν' αδυνατίζει στο μέγιστο μέτρο του εφικτού.

Ας θυμόμαστε για μια άλλη φορά τον Ταλεϋράνδο: συκοφάντει, συκοφάντει όλο και κάτι θα μείνει.

«Μια στο καρφί και μια στο πέταλο» για την υποστήριξη εχθρικών απόψεων μεταξύ αντίπαλων ομάδων.

Η άμυνα θάνατος του αγώνα- Ο αιφνιδιασμός.

Ξεκινάμε την μάχη μας με τον εχθρό σε πλεονεκτική θέση. Έτσι οφείλουμε να εξωθήσουμε την φαντασία και τον αυτοσχεδιασμό μας στο ανώτατο όριο ώστε σε συνδυασμό με το αγωνιστικό ήθος, την πειθαρχία και την συμπαγή δράση να πετύχουμε την πάλη κατά του εχθρού με διαδοχικούς αιφνιδιασμούς. Όσες λιγότερες κινήσεις μπορεί να προβλέπει ο εχθρός τόσο ευκολότερα θα δυναμώσουμε το κίνημα μας μέσα στις μάζες νεολαίας. Τόσο δυσκολότερα θα μπορέσει να μας περιορίσει το σύστημα. Γι' αυτό ο αιφνιδιασμός — κτύπημα ιδεολογικοπολιτικό — ανάπτυξη ή υποχώρηση ανάλογα με τις συνθήκες: μα ποτέ άμυνα και οπισθοχώρηση. Πρέπει να είμαστε παντού και πουθενά ανώνυμοι και επώνυμοι, παίζοντας με επιτυχία τον πόλεμο των εντυπώσεων. Διώκουν μέλη μας, συντρίβουμε φορείς τους, βρίζουν απόψεις μας, ξεφτελίζουμε πρόσωπα των χώρων τους, δημοσιεύουν στον τύπο τους βρωμίες, τις υπερθεματίζουμε με προκηρύξεις.

Η μόνη άμυνα για μας είναι ο χρόνος ετοιμασίας για την επόμενη επίθεση σε απρόσμενους χώρους και χρόνους.

Οι μικρές επιτυχίες, οι ταλαντευόμενοι-η δυνατή ώθηση -η ασφάλεια.

Τους θετικούς ανθρώπους που περιτριγυρίζουν βλέποντας με ευμενή διάθεση την κίνησή μας μα αμφιβάλλουν για την ικανότητα πραγμάτωσης των στόχων μας, οφείλουμε να τους κερδίσουμε. Έτσι στην πρώτη περίοδο δράσης μας να θέτουμε αντικειμενικούς σκοπούς προσιτούς και πραγματώσιμους στα εξαγγελμένα πλαίσια, ώστε πετυχαίνοντάς τους να τους διατυμπανίζουμε διαλύωντας τις όποιες αμφιβολίες και κερδίζοντας νέα μέλη και αυριανά στελέχη,

παράλληλα αυξάνοντας την αυτοπεποίθηση των παλαιών μελών. Η εμπλοκή μελών της κινήσεως σε επιτυχείς δράσεις είναι η αληθινά δυνατή ώθηση στην πρόοδο του αγώνα και της πυκνότητας των γραμμών. Είναι η αίσθηση δύναμης που εφησυχάζει τους νεόφυτους και τους πείθει πως η νίκη είναι μακριά και δυσπρόσιτη μα εξασφαλισμένη με την σύντομη έξυπνη και εύστοχη δράση κάτω απ' τις οδηγίες της ηγεσίας.

— **ΗΡΩΙΚΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ/ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΑΥΤΟΚΑΘΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΟΙ/ΟΧΙ ΤΕΛΜΑΤΩΣΗ ΣΤΑ ΑΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ/ΟΛΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ.**

— Κερδισμένη πικρή εμπειρία/βελτιώσεις και επιμονή/μεγαλύτερη σύνθεση/σταθερή πορεία/μακρύς δρόμος/ένα και σίγουρο τέρμα.

— Από τα εναλλακτικά καταφύγια στην πολιτική χρεωκοπία.

— Η επιτυχία δεν θα έρθει από τον ουρανό σαν εβραϊκό μάννα, ούτε από τις μηχανές σαν σοβιετική θαυμαστή και υλιστική παραγωγή, ούτε από το κοινοβούλιο σαν φίλελεύθερο απόβλητο, μα μονάχα από την πίστη του Λαού στις αξίες της Λαϊκής Ψυχής, του Αίματος και της Γης του Έθνους και της Προγονικότητας. Μέσα από την Ε.Σ. σκέψη η δυναμική πάλη, για να κερδηθεί η θέση μας στον Νέο κόσμο που αχνοφαίνεται καθώς τρίζουν τα σκουλικιασμένα θεμέλια του σημερινού κόσμου των εταιριών, της τσίχλας και της βότκας.

Σεβασμός της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας και της ακεραιότητας των λαών.

Σεβασμός του δικαιώματος επιλογής του τρόπου ζωής και του πολιτικοκοινωνικού συστήματος.

Σεβασμός των εσωτερικών προβλημάτων ισότιμα και επίλυση σε αμοιβαία βάση χωρίς συμβιβασμούς, δουλοπρέπεια και υποχώρηση.

+

— Πέθαναν οι μεγάλοι δάσκαλοι, όχι θρηνηδίες, μνημόσυνα και νεκρολόγους.

Μελέτη των διδαγμάτων τους, διακήρυξη του αληθινού τους αγώνα για την δικαίωσή τους.

— ΟΧΙ στον σωβινισμό της προγονοπληξίας, ΟΧΙ στον ραγιαδισμό της παροντοφοβίας, ΟΧΙ στους συμβιβασμούς του φόβου για ένα πατριωτικό, και λαϊκό εθνικισμό δυναμικό, δημιουργικό, καθολικό. Για ένα φωτεινό Μέλλον της Νέας Ελλάδας με Νέα Τάξη Πραγμάτων.

Όλος μας ο αγώνας ενάντια στον εχθρό βασίζεται στην ανυποχώρητη πίστη μας και την σκληρότητα μας απέναντί του. Έτσι έκφραση της μαχητικής και φυλετικής αρετής μας στο πεδίο του αγώνα πρέπει να είναι η επαναστατική ηθική. Πυρήνας της η ρήση του Λαιόλα: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα. Μ' αυτό το ρητό στην προμετωπίδα της επαναστατικής ηθικής μας πρέπει να προχωρήσουμε στην πολιτική πρακτική. Πολεμάμε ενάντια σ' ένα κόσμο βρωμερό και σάπιο για να δημιουργήσουμε την νέα καθάρια και αγνή κοινωνία. Γι' αυτό ηθικό είναι ότι εξυπηρετεί την επιβίωση και το δυνάμωμα της κίνησης. Η ηθική μας πρέπει να υπακούει και να τάσσεται στον αγώνα του λαού για κοινωνική δικαιοσύνη και εθνική ανεξαρτησία. Πρέπει να προφυλάσσουμε το συμφέρον και την ύπαρξη της κίνησης με κάθε μέσον. Με υποκρισία, απάτη, ψέμμα και ότι άλλο. Γιατί έχοντας να κάνουμε με βρωμερούς και δόλιους εχθρούς τότε κάθε μέσον είναι ηθικό. Το ίδιο και στην ατομική μας πορεία έχουμε καθήκον να επιβιώνουμε και να ισχυροποιούμαστε ανάλογα, ώστε να δυναμώνει και να απλώνεται η Θεία Ιδέα που είμαστε φύλακες και φορείς της.